

Ham-Ham se foi, căscând, și scoase un scâncet vesel. Frățiorii lui erau lipiți de el ca niște ghemotoace calde, numai lăbuțe și boticuri și bătăi rapide de inimă. Cățărându-se peste el, Scârț îi băgă lăbuța în ochi. Ham-Ham dădu din cap și se întoarse pe cealaltă parte, răsturnând-o. Ea scheună revoltată, ca întotdeauna, așa că Ham-Ham îi linse botul în semn de împăcare.

Cățeaua-Mamă îi veghea, rânduind cățelușii și spălându-le fața, așa cum făcea întotdeauna înainte de a se încolăci în jurul lor, gata de culcare.

— Trezește-te, Ham-Ham! Mama o să ne spună o poveste.

Vorbise iar Scârț, cu tonul ei autoritar. Cățeaua-Mamă o spălă afectuos cu limba, înăbușindu-i schelălăiturile.

— Vreți să vă povestesc despre Bătălia Câinilor?

Ham-Ham simți un fior pe șira spinării lui și scânci de nerăbdare.

— Da!

— Iar? se văită Scârț.

Ceilalți, însă, se învălmășiră peste ea, acoperindu-i protestele.

— Da, mamă! Bătălia Câinilor!

Cățeaua-Mamă se așeză în jurul trupurilor miciute, dând din coadă. Glasul îi deveni domol și grav.

— Este povestea lui Fulger, cel mai rapid dintre câinii războinici. Câinii-Cer îl vegheau și îl ocroteau, dar Cățeaua-Pământ îl invidia. Credea că Fulger trăise prea mult și că venise vremea să moară, iar ea să îi fure forța vitală. Dar Fulger era atât de iute, încât alerga mai repede decât Mârâiturile înspăimântătoare ale Cățelei-Pământ, mai repede decât însăși moartea!

— Eu vreau să fiu ca Fulger, șopti Hau, somnoros. Aș putea să fug și eu atât de repede, fac pariu că pot.

— Șșt! zise Scârț, turtindu-i nasul cu lăbuța ei bălaie.

În ciuda protestului ei, Ham-Ham știa că Scârț era la fel de absorbită de poveste cum erau și ceilalți.

— Atunci s-a dat prima mare luptă, continuă Cățeaua-Mamă, în șoaptă. Grozava Bătălie a Câinilor, când s-au luptat toți câinii din lume pentru stăpânirea teritoriilor. Se spun multe povești despre zilele alea cumplite, și mulți eroi s-au ridicat și au căzut în luptă. În sfârșit, Cățeaua-Pământ

s-a gândit că forța vitală a lui Fulger o să fie eliberată și ea o să-i ia trupul, fiindcă era dreptul ei. Însă Fulger era viclean și era convins că, dată fiind iuțeala lui, o să scape încă o dată de moarte. Atunci, Cățeaua-Pământ i-a întins o cursă.

Ham își pleoști urechile.

— Ce urât!

Mama își frecă botul de blănița ei.

— Nu, nu e urât, Ham! Cățeaua-Pământ avea dreptate să ceară trupul lui Fulger. Așa trebuie să fie. Când a murit tatăl vostru, și trupul lui a hrănit pământul.

Devenind dintr-odată serioși, toți cățeii ascultau în liniște.

— Fulger a încercat să scape de Bătălia Câinilor cu iuțeala lui. A alergat atât de repede printre câinii care se războiau, încât niciunul nu l-a zărit, să-i sfășie trupul cu dinții și ghearele. Era aproape scăpat, când Cățeaua-Pământ a scos un Mare Mârâit, și pământul s-a deschis înaintea lui.

Deși auzise povestea de-atâtea ori, Ham-Ham asculta cu sufletul la gură, cuibărit lângă frățiorii lui, închipuindu-și că de data aceea Fulger va cădea înghițit de îngrozitoarea crăpătură în pământ.

— Fulger a văzut pământul despicându-se înaintea lui, dar gonea atât de iute, încât nu s-a mai putut opri. Se temea că, în sfârșit, Cățeaua-Pământ o să pună mâna pe el. Însă Câinii-Cer îl iubeau pe Fulger. Pe când acesta cădea spre

moarte, Căinii-Cer au trimis un vânt mare, și s-a format un vârtej atât de rapid și de puternic, încât l-a prins pe Fulger din cădere, ridicându-l și purtându-l pe aripile sale spre cer, unde a rămas până astăzi, laolaltă cu Căinii-Cer.

Căteii se ghemuiră și mai aproape de Cățeaua-Mamă, uitându-se în sus la ea.

— O să fie acolo mereu? întrebă Hau.

— Mereu. Când vedeți o flacăra brăzdând cerul, atunci când urlă Căinii-Cer, să știți că acela e Fulger fugind pe pământ ca să-i facă în ciudă Cățelei-Pământ, care știe că n-o să-l prindă niciodată.

Cățeaua-Mamă linse fața somnoroasă a lui Ham-Ham, care abia mai ținea ochii deschiși.

— Am auzit vorbindu-se printre câini că, într-o zi, o să se dea o altă mare bătălie, când un câine o s-o mânia pe Cățeaua-Pământ. Atunci o să se bată câine cu câine și mari eroi o să se ridice și o să piară.

Hau căscă îndelung, doborât de oboseală.

— Dar asta o să fie peste mult timp, nu-i așa?

— Ah, nu se știe! Trebuie să fim atenți la semne. Se spune că, atunci când lumea o să se întoarcă cu susul în jos și o să se deschidă, Bătălia Câinilor o să se dea încă o dată și o să fim nevoiți să luptăm iar pentru supraviețuire.

Ham-Ham închise ochii. Îi plăcea să adoarmă pe poveștile mamei lui. Știa că așa va fi mereu: glasul ei, stingându-se pe măsură ce somnul îl învăluia pe el și pe frații lui. Cățeaua-Mamă se încolăci ocrotitor în jurul lui, sfârșitul poveștii fiind ultimul lucru pe care îl auzi Ham-Ham. Se isprăvea la fel de fiecare dată.

— Fiți cu mare băgare de seamă, puii mei, la Bătălia Câinilor...

CAPITOLUL ÎNTÂI

Norocel tresări și se deșteptă, simțind cum teama îi se strecoară tiptil prin oase și blană. Sări în picioare, mârâind.

O clipă, crezuse că e din nou mic, în siguranță în Haita de cățeluși, ocrotit, dar visul liniștitor se spulberase deja. În aer plutea o amenințare care îi furnica pielea. Dacă ar fi reușit măcar să vadă ce era acolo, ar fi înfruntat-o, dar monstrul era nevăzut și fără miros. Scânci de groază. Nu mai era o poveste de adormit cățeii, teama aceea era adevărată.

Pornirea de a fugi era aproape de nesuportat, însă nu putea decât să râcăie, să zgârie și să mârâie de spaimă. Nu avea unde să se ducă: grilajul cuștii îl împresura din toate părțile. Îl duru botul când încercă să și-l vâre prin deschizătură, iar când se trase înapoi, mârâind, același grilaj îl împunse în coaste.

Ceilalți erau aproape, cu formele și mirosurile lor binecunoscute. Câinii aceia erau închiși în același loc groaznic.

Norocel înălță capul și lătră ascuțit și deznădăjduit, dar niciun câine nu-i putea veni în ajutor. Glasul îi fu înăbușit de corul de chemări înnebunite.

Erau cu toții captivi.

Fu cuprins de o spaimă sumbră. Răscoli pământul cu ghearele, deși știa că orice speranță este pierdută.

Simțea mirosul cățelei din cușca alăturată, un miros familiar, liniștitor, întrepătruns acum cu duhoarea pericolului și a fricii. Scheunând, se lipi și mai aproape de ea, simțindu-i tremurul din mușchi, deși grilajul îi despărțea încă.

— Dulce? Dulce, se apropie ceva! Ceva rău!

— Da, simt și eu! Ce se întâmplă?

Unde erau labele-lungi? Ei îi țineau captivi în acea Casă Închisă, dar până atunci se îngrijiseră de ei. Le aduseseră mâncare și apă, le așternuseră culcușul, curățaseră mizeria.

Cu siguranță, labele-lungi vor reveni să vadă de ei.

Ceilalți lătrau și urlau în cor, iar Norocel li se alătură.

„Labe-lungi! Labe-lungi, vine...”

Ceva se mișcă sub ei, iar cușca se cutremură. Într-o tăcere bruscă, înspăimântat, Norocel se lipi de pământ, îngrozit.

Apoi izbucni haosul.

Monstrul nevăzut venise și pusese labele pe Casa Închisă.

Norocel fu izbit de peretele cuștii când pământul se umflă și se înclină. Timp de câteva clipe chinuitoare, nu mai

știu unde este susul și unde este josul. Monstrul îl dădu de-a dura, asurzindu-l cu cascada de bolovani și pietre-limpezi sfărâmate. Vederea i se întunecă din cauza norilor de praf. Schelălăiturile și urletele câinilor îngroziți îi străpungeau timpanele. O bucată mare de zid spulberă perețele cuștii în fața lui, și Norocel făcu un salt în spate. Oare Cățeaua-Pământ venise să-l ia?

Apoi, la fel de brusc cum venise, monstrul dispăru. Un alt zid se surpă într-un nor de praf înecăcios. Grilajul rupt scrâșni când o cușcă înaltă se prăbuși, apoi căzu la pământ.

În jur era doar liniște și un miros rece, metalic.

„Sânge!“ se gândi Norocel. „Moarte!“

Frica îi întoarse din nou stomacul pe dos. Era întins pe o parte, sub cușca răsturnată peste el. Dădu din picioarele puternice, încercând să se ridice. Cușca zdrăngăni și se clătină, dar el nu se putu scula. „Nu!“ se gândi. „Sunt prins!“

— Norocel! Norocel, ești bine?

— Dulce? Unde ești?

Fața ei lungă se împingea într-a lui prin încrengătura de sârme.

— Ușa cuștii mele s-a rupt când a căzut! Am crezut că-am murit. Norocel, sunt liberă, iar tu...

— Dulce, ajută-mă!

Celelalte scâncete slabe încetaseră. Asta ce însemna? Ceilalți câini erau... Nu. Norocel nu se putea gândi la asta. Scoase un urlet doar pentru a sparge tăcerea.

— Cred că pot să trag puțin de cușcă, zise Dulce. Și ușa ta e șubredă. Poate reușim s-o deschidem.

Apucând grilajul cu dinții, începu să tragă.

Norocel se strădui să rămână calm. Nu voia decât să se izbească de cușcă, până când aceasta avea să cedeze. Lovi puternic cu picioarele din spate, întinzând capul să apuce grilajul cu dinții. Dulce smucea cușca, oprindu-se din când în când să dea la o parte cu labele pietrele căzute.

— Uite, e mai slăbită acum. Așteaptă până când...

Dar Norocel nu mai putea aștepta. Ușa cuștii se rupse în colțul de sus, și Norocel se zbătu până când reuși să o apuce cu dinții și ghearele. Își vârî laba prin deschizătură și trase cu putere.

Grilajul cedă scârțâind, iar Norocel simți un junghi în pernuțaabei. Ușa abia se mai ținea. Zvârcolindu-se și zbătându-se, se eliberă și, în sfârșit, se ridică.

Cu coada între picioare, își simți pielea și mușchii tremurând. Norocel și Dulce se holbau la măcelul și haosul din jur. Peste tot erau cuști sfărâmate și trupuri frânte. Un câine mic, cu blană lucioasă, zăcea lângă ei, fără viață, cu ochii

stinși. Sub ultimul zid ce căzuse nu mișca nimic, doar o labă ieșea dintre pietre, fără vlagă. Mirosul morții împânzea deja aerul din Casa Închisă.

Dulce începu să scheaune cu jale.

— Ce-a fost asta? Ce s-a întâmplat?

— Cred...

Vocea lui Norocel se frânse.

— A fost un Mârâit, continuă el. Mai demult, mama îmi spunea povești despre Cățeaua-Pământ și Mârâiturile ei. Cred că monstrul a fost un Mare Mârâit.

— Trebuie să plecăm de aici!

Glasul lui Dulce era pătruns de spaimă.

— Da.

Norocel făcu încet câțiva pași în spate, dând din cap pentru a scăpa de mirosul-de-moarte. Dar acesta îl urma, agățându-i-se de nări.

Se uită în jur cu disperare. Dinspre zidul prăbușit o lumină răzbătea prin ceața de praf și fum.

— Uite acolo, Dulce, unde s-au prăbușit pietrele! Hai!

Nu trebui să-i spună de două ori, că Dulce și sări peste dărâmături. Dându-și seama că își rănise laba, Norocel păși mai grijuliu, uitându-se neliniștit în jur după labe-lungi. Veniseră, cu siguranță, când văzuseră dezastrul.

Tulburat, se opri și adulmecă aerul. Mirosea ciudat.

— Să plecăm din Casa Închisă, îi zise lui Dulce încet. Nu știi ce s-a întâmplat, dar ar trebui să fugim de aici în caz că se întorc labe-lungi.

Dulce scăpă un scâncet ascuțit, lăsând capul în jos.

— Norocel, nu cred că au mai rămas labe-lungi.

Călătoria lor era înceată și tăcută. Se auzeau doar vuietele îndepărtate ale cuștilor-urătoarele stricate. Norocel simțea o apăsare amenințătoare, fiindcă atâtea străzi și alei pe care le cunoștea erau blocate. Își continuă însă drumul, adulmecând aerul din jurul clădirilor surpate, printre crăpături-le ce brăzdau pământul. În ciuda părerii lui Dulce, Norocel era convins că labe-lungi se vor întoarce curând și voia să fie cât mai departe de Casa Închisă distrusă când se va întâmpla.

Cerul începea să se întunece când Norocel socoti că sunt în siguranță pentru a se odihni. Oricum, își dăduse seama că Dulce nu putea merge mai departe. Poate câinii-iuți nu erau la fel de buni pentru călătoriile lungi. Se uită înapoi de unde veniseră, la umbrele ce se alungeau pe pământ și la ascunzătorile ivite în colțurile întunecate. Norocel se înfioră. Ce alte creaturi puteau fi acolo, speriate și flămânde?

Însă erau amândoi prea osteniți după fuga de Marele Mârâit. Dulce abia își îndeplini ritualul de dinainte de culcare, că se și prăbuși la pământ, cu capul pe labele din față,

închizând ochii neliniștită. Norocel se lipi strâns de trupul ei, căutând căldură și alinare.

„O să stau o vreme treaz“, se gândi el, „de pază... Da...“

Se deșteptă cu o tresărire, tremurând, în timp ce inima îi zvâcnea în piept.

Dormise cât ținuse fără-de-soare. Visele îi fuseseră înțesate de bubuiturile îndepărtate ale Marelui Mârâit și de un șir nesfârșit de labe-lungi fugind de el și cuști-urătoarele gemând și vâjâind. Nu existau alte semne de viață. Orașul părea abandonat.

Sub tufișul spinos, Dulce încă dormea, pieptul săltându-i ușor la fiecare răsuflare. Somnul adânc al lui Dulce era oarecum liniștitor, dar curând Norocel avu nevoie de ceva mai mult decât de căldura înmiresmată a trupului ei adormit. Trebuia să fie trează și vigilentă. O împunse cu botul în fața ei lungă, lingându-i urechile, până când ea răspunse cu un mârâit încet, fericit. Se ridică, adulmecându-l și lingându-l la rândul ei.

— Ce-ți face laba, Norocel?

Cuvintele ei îi aduseră de îndată aminte de durerea ascuțită din labă, și Norocel își adulmecă pernuța labei. O rană înroșită și umflată îi cresta carnea, pulsând de dure-

re. O linse ușor. Abia se închisese, și nu voia să înceapă iar să sângereze.

— Cred că e mai bine, zise, cu mai multă nădejde în glas decât simțea de fapt.

Apoi, pe când se strecurau de sub desiș, curajul îi pieri.

Drumul ce li se întindea înaintea era distrus, grozav de înclinat și crăpat. Apa țâșnea spre cer dintr-o țeavă lungă ce ieșea de sub pământul surpat, desenând curcubeie în aer. Și nu doar acolo, ci și pe străzile înclinate ale orașului, cât vedeai cu ochii, lumina de răsărit a Căinelui-Soare scânteia peste o încălțitură de fiare. Un luciul de apă acoperea locul în care își amintea că existaseră odată grădini, iar casele de labe-lungi, care înainte păreau înalte și trainice, erau acum prăvălite de parcă fuseseră spulberate de pumnul uriaș al unei labe-lungi.

— Marele Mârâit, murmură Dulce, uluită și temătoare. Uite ce a făcut!

Norocel se cutremură.

— Ai avut dreptate cu labele-lungi. Erau haite și haite de ele, iar acum nu mai văd nici măcar una.

Ciuli urechile și gustă aerul cu limba: praf și o duhoare subpământeană. Nicio mireasmă de prospetime.

— Nici măcar cuștile-urlătoare nu se mai mișcă.

Norocel se apropie de una dintre ele, răsturnată pe o parte, cu botul îngropat pe jumătate într-un zid prăbușit. Lumina scânteia pe aripile metalice, dar nu se auzeau niciun răcnet și niciun hârâit; părea moartă.

Dulce era speriată.

— Întotdeauna m-am întrebat la ce folosesc. Cum le-ai spus?

Norocel o privi cu îndoială. Nu știa ce e o cușcă-urătoare?

— Cuști-urătoare. Știi, labe-lungi le folosesc să se deplaseze. Ei nu pot fugi la fel de repede ca noi.

Nu îi venea să creadă că ea nu cunoștea cel mai simplu amănunt despre labe-lungi, ceea ce nu îi lăsă o impresie tocmai bună înainte de a porni la drum cu ea. Naivitatea lui Dulce nu avea să îi fie de mare folos în încercarea de a supraviețui.

Norocel adulmecă încă o dată aerul. Noul miros al orașului îl neliniștea. Plutea un iz de putregai, aducător de moarte și pericol. „Nu mai miroase ca o casă pentru câini“, se gândi el.

Se îndreptă spre locul din care apa țâșnea dintr-o creștătură în pământ. În groapa adâncă băltea un lac uleios, pe a cărui suprafață licăreau culorile curcubeului. Emană un miros ciudat, care lui Norocel nu-i plăcu, dar era prea însetat pentru a mai ține seama și lipăi cu lăcomie, străduindu-se

să ignore gustul respingător. Zări în apă reflexia lui Dulce, care bea alături de el.

Ea ridică prima botul din care se prelungeau picături de apă și își linse buzele.

— E prea liniște, murmură. Trebuie să plecăm din orașul ăsta de labe-lungi.

Blana lui Dulce se înfioră.

— Ar trebui să mergem pe dealuri, să găsim un loc sălbatic.

— Suntem feriți și aici, ca în orice altă parte, zise Norocel. Putem folosi casele de labe-lungi, poate găsim mâncare. Și, crede-mă, sunt o grămadă de ascunzători!

— O grămadă de locuri în care să se ascundă alte creaturi, răspunse ea, zbârlindu-se. Nu-mi place.

— De ce ți-e frică? întrebă Norocel.

Picioarele lui Dulce erau îndeajuns de lungi pentru a goni prin ierburi înalte, iar corpul îi era zvelt și ușor.

— Fac pariu că poți să alergi mai repede decât orice! continuă el.

— Nu după colțuri, răspunse Dulce și se uită neliniștită la stânga și la dreapta. Iar un oraș are nenumărate colțuri. Eu am nevoie de spațiu pentru a alerga, doar așa pot prinde viteză.

Norocel scrută și el împrejurimile. Dulce avea dreptate, clădirile îi înconjurau din toate părțile. Poate că avea motiv întemeiat să fie agitată.

— Haide, trebuie să mergem mai departe! Labele-lungi ar putea fi încă aproape, chiar dacă nu le vedem. Nu vreau să mă mai întorc la Casa Închisă.

— Nici eu, încuviință Dulce, încrețindu-și buza și dezvelindu-și colții albi, puternici. Ar trebui să căutăm mai mulți câini. Ne trebuie o Haită bună, puternică!

Norocel încreți botul, nesigur. El nu era un Câine de Haită. Nu înțelesese niciodată ce era atât de plăcut la traiul alături de o adunătură mare de câini, toți depinzând unul de celălalt și supuși unui Alfa. El nu avea nevoie de ajutorul nimănui, și ultimul lucru pe care și-l dorea era tovărășia cuiva care simțea așa. Simplul gând de a se bizui pe alți câini îl înfioră.

„Cu siguranță, nu asta simte Dulce“, se gândi el. Ea se entuziasmase deja, începând să pălăvrăgească.

— Ți-ar fi plăcut Haita mea! Alergam împreună, vânam împreună, prindeam iepuri și fugeam după șobolani...

Se întristă, privind cu jind periferia orașului distrus.

— Apoi au venit labele-lungi și au stricat totul.

Norocel nu se putu abține să reacționeze la tristețea din glasul ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Dulce se cutremură.

— Ne-au strâns laolaltă. Erau mulți și toți în aceeași blană maronie! Am stat împreună, de-aia ne-au prins, dar – mârâitul îi deveni mai fioros – nu am lăsat niciun câine în urmă. E legea Haitei. Rămânem împreună la bine și la rău.

Dulce tăcu, privind în zare și neputându-și înăbuși un scâncet de mâhnire.

— Haita ta era cu tine în Casa Închisă, murmură Norocel, compătimitor.

— Da... Stai, Norocel, trebuie să ne întoarcem!

Ea se întoarse, iar el se năpusti în fața ei, tăindu-i calea.

— Nu, Dulce!

— N-avem încotro! Sunt tovarășii mei de Haită! Nu pot să plec până nu aflu ce s-a întâmplat cu ei! Dacă unii dintre ei mai sunt...

— Nu, Dulce! lătră Norocel. Ai văzut ce s-a întâmplat acolo!

— Dar poate ne-a scăpat...

— Dulce, reluă el, pe un ton mai blând, lingându-i șovăitor fața nefericită. Acolo totul e dărâmat. Au murit toți, s-au dus la Cățeaua-Pământ. Și nu mai putem rămâne aici, labele-lungi s-ar putea întoarce....

Acest gând păru să o convingă. Dulce se uită încă o dată în urmă, apoi se întoarce și, cu un oftat prelung, își continuă drumul.

Norocel încercă să-și ascundă ușurarea. Mergea alături de ea, atingându-și blana de a ei la fiecare pas.

— Ai avut și tu prieteni în Casa Închisă? întrebă Dulce.

— Eu? zise Norocel voios, încercând să o încurajeze. Nu, mulțumesc! Eu sunt Câine Singuratic.

Dulce îl privi curios.

— Nu există așa ceva! Toți câinii au nevoie de o Haită!

— Eu nu. Mie-mi place să fiu de capul meu. Deși sunt convins că o Haită e mai bună pentru unii câini, adăugă repede, ca să-i ridice moralul, eu am fost singur de când am părăsit Haita de căței.

Nu se putu abține să ridice capul cu mândrie.

— Pot să-mi port singur de grijă. Niciun alt loc nu e mai bun pentru un câine decât orașul. O să-ți arăt! Poți găsi de mâncare, spărturi călduroase în care să dormi, adăpost de ploaie...

Dar mai erau toate acelea adevărate?

Ezită o clipă, uitându-se în jur la străzile sfărâmate, la pereții căzuți și la pietrele-limpezi sparte, la drumurile povârnite și la cuștile-urlătoare abandonate.

„Nu suntem în siguranță aici“, se gândi Norocel. „Trebuie să plecăm cât mai repede.“

Nu avea însă de gând să-i împărtășească lui Dulce această teamă, era și așa destul de îngrijorată. Măcar de-ar fi existat ceva să le distragă atenția...

„Acolo!“

Norocel scoase un schelălăit de bucurie. Dădură un colț și exact în drum se afla o ladă răsturnată. Norocel adulmecă – mâncare!

O luă la fugă, sărind bucuros peste marginea cutiei metalice. Le văzuse pe etichete lungi aruncând în acestea lucruri de care nu mai avea nevoie și închizându-le apoi, astfel încât Norocel nu putuse niciodată să se desfete cu mâncarea de prisos. Dar în clipa aceea cutia era răsturnată, iar conținutul ei pe jumătate putrezit se revărsase afară. În jurul maldărelor țopăiau și se îngrămădeau niște ciori. Norocel nu se pierdu cu firea și începu să latre cât de tare putea. Ciorile se retraseră speriate, croncănind la mică distanță.

— Haide! strigă el, sărind în grămada puturoasă.

Dulce îl urmă, lătrând fericită.

Pe când își vâra botul prin mormanul de resturi, Norocel auzi fâlfâitul greoi al aripilor ciorilor care coborau din nou. Se năpusti într-un salt spre o pasăre revoltată care își luă zborul, bătând puternic din aripi.

Norocel mai scoase un mârâit în urma ciorii care se îndepărta și ateriză pe pământ, cu etichete alunecându-i printre

mizerii. În aceeași clipă, durerea i se dezlănțui în laba rănită, precum colții celui mai rău câine pătrunzându-i adânc în picior. Nu-și putu înăbuși un scâncet de durere.

În timp ce Dulce se năpusti asupra cârdului de ciori, gonindu-le, Norocel își lingea rana. Adulmecă lacom mirosul ce adia dinspre mormanele de gunoi revărsate pe jos. Îl cuprinse iar o stare de mulțumire și uită de durere.

Fericirea lor ținu o vreme, cât timp Norocel și Dulce se înfruptară cu delicatesele lăsate de ciori. Dulce trase niște oase de pui dintr-o cutie de carton, iar Norocel găsi o coajă de pâine, însă firimiturile erau puține, mai ales la pofța pe care le-o stârniseră.

— O să murim de foame în orașul ăsta, scânci Dulce, lingând o cutie goală, în care fusese cândva mâncare.

O ținea la pământ cu o labă, vârandu-și botul în ea.

— Îți promit că n-o să fie. Nu e peste tot doar gunoi.

În mintea lui Norocel răsări imaginea unui loc în care obișnuia să meargă. O înghionti pe Dulce, afectuos.

— O să te duc într-un loc unde o să mâncăm precum Câinii Legați.

Dulce ciuli urechile.

— Vorbești serios?

— Foarte serios! Locul ăla o să-ți schimbe impresia despre orașe.

